Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (veliko vijeće)

7. listopada 2014.*

„Tužba za poništenje – Vanjsko djelovanje Europske unije – Članak 218. stavak 9. UFEU-a – Utvrđivanje stajališta koje u ime Europske unije treba donijeti tijelo osnovano na temelju međunarodnog sporazuma – Međunarodni sporazum kojega Europska unija nije stranka – Međunarodna organizacija za vinogradarstvo i vinarstvo (OIV) – Pojam ‚akata koji proizvode pravne učinke' – Preporuke OIV-a"

U predmetu C-399/12,

povodom tužbe za poništenje na temelju članka 263. UFEU-a, podnesene 28. kolovoza 2012.,

Savezna Republika Njemačka, koju zastupaju T. Henze, B. Beutler i N. Graf Vitzthum, u svojstvu agenata,

tužitelj,

koju podupiru:

Češka Republika, koju zastupaju M. Smolek, E. Ruffer i D. Hadroušek, u svojstvu agenata,

Veliko Vojvodstvo Luksemburg, koje zastupa P. Frantzen, u svojstvu agenta,

Mađarska, koju zastupaju M. Z. Fehér i K. Szíjjártó, u svojstvu agenata,

Kraljevina Nizozemska, koju zastupaju M. Bulterman i B. Koopman kao i J. Langer, u svojstvu agenata,

Republika Austrija, koju zastupa C. Pesendorfer, u svojstvu agenta,

Slovačka Republika, koju zastupa B. Ricziová, u svojstvu agenta,

Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske, koju zastupa J. Holmes, *barrister*,

intervenijenti,

protiv

Vijeća Europske unije, koje zastupaju E. Sitbon i J.-P. Hix, u svojstvu agenata,

tuženik,

* Jezik postupka: njemački

koje podupire:

Europska komisija, koju zastupaju F. Erlbacher i B. Schima kao i B. Eggers, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourgu,

intervenijent,

SUD (veliko vijeće),

u sastavu: V. Skouris, predsjednik, K. Lenaerts (izvjestitelj), potpredsjednik, A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta i T. von Danwitz, predsjednici vijeća, J. Malenovský, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, D. Šváby, M. Berger, A. Prechal i E. Jarašiūnas, suci,

nezavisni odvjetnik: P. Cruz Villalón,

tajnik: K. Malacek, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 26. studenoga 2013.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 29. travnja 2014.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Svojom tužbom Savezna Republika Njemačka zahtijeva poništenje odluke Vijeća Europske unije od 18. lipnja 2012. o utvrđivanju stajališta koje treba donijeti u ime Europske unije u pogledu određenih rezolucija o kojima treba glasovati u okviru Međunarodne organizacije za vinogradarstvo i vinarstvo (OIV) (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

Pravni okvir

Međunarodno pravo

2 U skladu s člankom 1. stavkom 2. Sporazuma o osnivanju Međunarodne organizacije za vinogradarstvo i vinarstvo, sklopljenoga 3. travnja 2001. (u daljnjem tekstu: Sporazum o OIV-u), „OIV slijedi ciljeve i obavlja aktivnosti utvrđene člankom 2. OIV je međunarodna organizacija znanstvene i tehničke naravi, priznata po svojoj stručnosti za rad na području vinove loze, vina, napitaka na osnovi vina, grožđa, grožđica i ostalih proizvoda od vinove loze“.

3 Članak 2. Sporazuma o OIV-u propisuje:

„1. U okviru njegove nadležnosti ciljevi OIV-a jesu:

a) izvještavati članice o mjerama kojima se pitanja od interesa za proizvođače, potrošače i druge sudionike u sektoru vinogradarstva i vinarskih proizvoda eventualno mogu razmatrati,

b) pomagati drugim međunarodnim organizacijama, međuvladinim ili nevladinim, osobito onima koje se bave normizacijom,

c) pridonositi međunarodnom usklađivanju postojeće prakse i normi i, prema potrebi, izradi novih međunarodnih normi radi poboljšanja uvjeta za proizvodnju i prodaju vina i proizvoda od vina te pomoći da se osigura vođenje računa o interesima potrošača.

2. Da bi postigao te ciljeve, OIV će se baviti sljedećim:

[…]

b) sastaviti i uobličiti preporuke i pratiti njihovu provedbu u suradnji s članicama, osobito na sljedećim područjima:

(i) uvjeti za proizvodnju grožđa,

(ii) enološki postupci,

(iii) definicija i/ili opis proizvoda, označavanje i uvjeti prodaje,

(iv) metode analize i ocjenjivanja proizvoda od vinove loze,

[…]“

4 Članak 8. Sporazuma o OIV-u propisuje da neka međunarodna međuvladina organizacija može sudjelovati u OIV-u ili biti njegova članica te može pomoći financiranju OIV-a uz uvjete koje od slučaja do slučaja utvrdi opća skupština na prijedlog izvršnog odbora.

5 Dvadesetjedna država članica Europske unije članica je OIV-a. Naprotiv, Unija nije njegova članica. Međutim, ima status „gosta“ u smislu članka 5. stavka 2. Poslovnika OIV-a. Na temelju toga Europska komisija ovlaštena je prisustvovati i sudjelovati na sastancima stručnih skupina i odbora OIV-a, pod uvjetima utvrđenima tim poslovnikom.

Pravo Unije

6 Uredba Vijeća (EZ) br. 1234/2007 od 22. listopada 2007. o uspostavljanju zajedničke organizacije poljoprivrednih tržišta i o posebnim odredbama za određene poljoprivredne proizvode (Uredba o jedinstvenom ZOT-u) (SL L 299, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 9., str. 61.), u verziji prema Uredbi (EZ) br. 1234/2010 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. prosinca 2010. (SL L 346, str. 11.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 11., str. 274.; u daljnjem tekstu: Uredba br. 1234/2007), u članku 120.f, naslovljenom „Kriteriji za davanje odobrenja“, propisuje:

„Pri odobravanju enoloških postupaka u skladu s postupkom iz članka 195. stavka 4. Komisija:

(a) polazi od enoloških postupaka koje je preporuči[o] i objavi[o] [OIV] te rezultata eksperimentalne primjene još nedopuštenih enoloških postupaka.

[…]“

7 Članak 120.g Uredbe br. 1234/2007, naslovljen „Metode analize“, predviđa:

„Metode analize za određivanje sastava proizvoda iz sektora vina i pravila prema kojima se može utvrditi jesu li kod tih proizvoda upotrijebljeni nedopušteni enološki postupci jesu one metode i pravila koje je preporučio i objavio OIV.

Ako ne postoje metode i pravila koje je preporučio i objavio OIV, Komisija donosi odgovarajuće metode i pravila u skladu s postupkom iz članka 195. stavka 4.

Do donošenja takvih pravila, upotrebljavaju se metode i pravila koje odobri predmetna država članica."

8 Članak 158.a Uredbe br. 1234/2007, koji se odnosi na „posebne uvjete za uvoz vina", u svojim stavcima 1. i 2. propisuje:

„1. Osim ako nije drukčije predviđeno, posebno sporazumima zaključenima u skladu s [člankom 218. UFEU-a], za proizvode koji su obuhvaćeni oznakama KN 2009 61, 2009 69 i 2204 i koji se uvoze u Zajednicu, primjenjuju se odredbe o oznakama izvornosti i oznakama zemljopisnog podrijetla i o označivanju koje su utvrđene u pododjeljku I. odjeljka I.a poglavlja I. glave II. dijela II. kao i u članku 113.d stavku 1. ove Uredbe.

2. Osim ako nije drukčije predviđeno sporazumima zaključenima u skladu s [člankom 218. UFEU-a], proizvodi iz stavka 1. ovog članka proizvode se u skladu s enološkim postupcima koje preporučuje i objavljuje OIV ili odobrava Zajednica sukladno ovoj Uredbi i njezinim provedbenim mjerama."

9 Uredba Komisije (EZ) br. 606/2009 od 10. srpnja 2009. o utvrđivanju određenih detaljnih pravila za provedbu Uredbe Vijeća (EZ) br. 479/2008 u pogledu kategorija proizvoda od vinove loze, enoloških postupaka i primjenjivih ograničenja (SL L 193, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 21., str. 266.), u verziji prema Provedbenoj uredbi Komisije (EU) br. 315/2012 od 12. travnja 2012. (SL L 103, str. 38.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 61., str. 163.; u daljnjem tekstu: Uredba br. 606/2009), u članku 9. stavku 1. prvom podstavku propisuje:

„Ako specifikacije za čistoću i identifikaciju tvari koje se koriste u enološkim postupcima iz članka 32. drugog stavka točke (e) Uredbe (EZ) br. 479/2008 nisu utvrđene Direktivom Komisije 2008/84/EZ […], koriste se specifikacije koje je utvrdi[o] i objavi[o] [OIV] u međunarodnom enološkom kodeksu."

10 U skladu s člankom 15. stavkom 2. Uredbe br. 606/2009:

„U seriji C *Službenog lista Europske unije*, Komisija objavljuje popis i opis metoda analize iz [članka 120.g stavka 1. Uredbe br. 1234/2007], koje su opisane u zbirci međunarodnih metoda analize vina i mošta Međunarodne organizacije za vinogradarstvo i vinarstvo, a koje se primjenjuju na provjeru ograničenja i zahtjeva utvrđenih pravilima Zajednice za proizvodnju vinskih proizvoda."

Okolnosti spora i pobijana odluka

11 Do lipnja 2010. države članice na vlastitu su inicijativu usklađivale svoja stajališta u radnoj skupini OIV-a za vino i alkohol.

12 Komisija je 16. svibnja 2011. iznijela, na temelju članka 218. stavka 9. UFEU-a, prijedlog odluke Vijeća o utvrđivanju stajališta koje u ime Unije treba zauzeti u pogledu određenih preporuka o kojima treba glasovati u okviru OIV-a. Međutim, taj prijedlog nije usvojen.

13 U okviru sastanaka za usklađivanje održanih u Portu (Portugal) 22. i 24. lipnja 2011., države članice koje su također članice OIV-a usuglasile su svoja stajališta u pogledu preporuka iz dnevnog reda opće skupštine te organizacije. Komisija je upozorila da te države članice ne mogu zauzeti stajalište koje bi utjecalo na pravnu stečevinu Unije i da se, posljedično, moraju usprotiviti svakoj preporuci te organizacije koja bi mogla izmijeniti tu pravnu stečevinu. Također je iznijela netaksativan popis 14 nacrta preporuka čije bi usvajanje u općoj skupštini, prema njezinom mišljenju, utjecalo na pravnu stečevinu Unije.

14 Na općoj skupštini OIV-a od 24. lipnja 2011. usvojene su mnoge preporuke prema postupku konsenzusa predviđenom u članku 5. stavku 3. točki (a) Sporazuma o OIV-u, među ostalim, od strane izaslanstava država članica.

15 Komisija je za izvanrednu opću skupštinu 28. listopada 2011. u Montpellieru (Francuska) podnijela prijedlog odluke Vijeća na temelju članka 218. stavka 9. UFEU-a. Međutim, ni taj prijedlog nije usvojen.

16 Za opću skupštinu OIV-a 22. lipnja 2012. u Izmiru (Turska) Komisija je Vijeću 27. travnja 2012. uputila prijedlog odluke Vijeća o utvrđivanju stajališta koje treba usvojiti u ime Europske unije u pogledu određenih rezolucija o kojima treba glasovati u okviru Međunarodne organizacije za vinogradarstvo i vinarstvo (OIV) [COM(2012) 192 *final*].

17 Budući da se za taj prijedlog odluke nije mogla postići većina, predsjedništvo Unije podnijelo je dva naknadna kompromisna prijedloga. Drugi prijedlog, od 6. lipnja 2012., usvojen je kvalificiranom većinom na sastanku Vijeća „Poljoprivreda i ribarstvo“ 18. lipnja 2012. i taj prijedlog je pobijana odluka.

18 Određen broj država članica, među kojima i Savezna Republika Njemačka, glasovao je protiv tog prijedloga.

19 U skladu s uvodnim izjavama 5. do 7. pobijane odluke:

„(5) Nacrti rezolucija OENO-TECHNO 08-394A, 08-394B, 10-442, 10-443, 10-450A, 10-450B, 11-483 i 11-484 utvrđuju nove enološke postupke. U skladu s člancima 120.f i 158.a Uredbe (EZ) br. 1234/2007, te će rezolucije utjecati na pravnu stečevinu.

(6) Nacrti rezolucija OENO-SCMA 08-385, 09-419B, 10-436, 10-437, 10-461, 10-465 i 10-466 utvrđuju metode analize. U skladu s člankom 120.g Uredbe (EZ) br. 1234/2007, te će rezolucije utjecati na pravnu stečevinu.

(7) Nacrti rezolucija OENO-SPECIF 08-363, 08-364, 09-412, 10-451, 10-452, 10-459, 11-485, 11-486B, 11-489, 11-490, 11-491 i 11-494 utvrđuju specifikacije za čistoću i identifikaciju tvari koje se koriste u enološkim postupcima. U skladu s člankom 9. Uredbe (EZ) br. 606/2009, te će rezolucije utjecati na pravnu stečevinu.“ [neslužbeni prijevod]

20 Pobijana odluka glasi kako slijedi:

„Vijeće Europske unije,

uzimajući u obzir [UFEU], a osobito njegov članak 43., u vezi s njegovim člankom 218. stavkom 9.,

[…]

Članak 1.

Stajalište Unije na općoj skupštini OIV-a koja će se održati 22. lipnja 2012. u skladu je s Prilogom ovoj odluci i izražavaju ga države članice koje su također članice OIV-a, djelujući zajednički u interesu Unije.

Članak 2.

1. Kad na stajalište iz članka 1. mogu utjecati novi znanstveni ili tehnički podaci predstavljeni prije ili tijekom zasjedanja OIV-a, države članice koje su također članice OIV-a na općoj skupštini OIV-a zahtijevaju odgodu glasovanja do utvrđivanja stajališta Unije na temelju novih elemenata.

2. Nakon koordinacije, među ostalim na licu mjesta, i bez druge odluke Vijeća o utvrđivanju stajališta Unije, države članice koje su također članice OIV-a mogu, djelujući zajednički u interesu Unije, prihvatiti izmjene nacrta rezolucija iz Priloga ovoj odluci, pod uvjetom da one ne izmijene njihovu bit.

Članak 3.

Ova odluka upućena je državama članicama.“ [neslužbeni prijevod]

21 Prilog toj odluci nabraja nacrte rezolucija na koje se odnosi stajalište Unije iz članka 1. te odluke.

Zahtjevi stranaka i postupak pred Sudom

22 Savezna Republika Njemačka zahtijeva od Suda da poništi pobijanu odluku i naloži Vijeću snošenje troškova.

23 Vijeće zahtijeva da se tužba odbije i da se Saveznoj Republici Njemačkoj naloži snošenje troškova. Podredno, u slučaju poništenja pobijane odluke, zahtijeva od Suda da zadrži njezine učinke.

24 Češkoj Republici, Velikom Vojvodstvu Luksemburg, Mađarskoj, Kraljevini Nizozemskoj, Republici Austriji, Slovačkoj Republici i Ujedinjenoj Kraljevini Velike Britanije i Sjeverne Irske dopuštena je intervencija na strani Savezne Republike Njemačke, a Komisiji je odobrena intervencija na strani Vijeća.

O tužbi

25 Tužba se temelji na jednom tužbenom razlogu koji se odnosi na neprimjenjivost članka 218. stavka 9. UFEU-a u ovom slučaju.

26 U svojim intervencijskim podnescima Mađarska i Kraljevina Nizozemska usto ističu razloge koji se odnose na povredu odredaba UFEU-a različitih od one na koju se poziva u okviru jedinog tužbenog razloga iz prethodne točke.

27 Međutim, stranka kojoj je na temelju članka 40. Statuta Suda Europske unije dopuštena intervencija u postupak pred tim sudom ne može izmijeniti predmet spora kako je omeđen zahtjevima i razlozima glavnih stranaka. Iz toga slijedi da su dopušteni jedino argumenti intervenijenta koji ulaze u okvir određen tim zahtjevima i razlozima.

28 Prema tome, razlozi Mađarske i Kraljevine Nizozemske iz točke 26. ove presude moraju se odmah odbaciti kao nedopušteni.

Argumenti stranaka

29 U okviru svojeg jedinog tužbenog razloga Savezna Republika Njemačka, uz potporu Češke Republike, Velikog Vojvodstva Luksemburg, Mađarske, Kraljevine Nizozemske, Republike Austrije, Slovačke Republike i Ujedinjene Kraljevine, ističe, kao prvo, da članak 218. stavak 9. UFEU-a nije primjenjiv u kontekstu međunarodnog sporazuma koji su, poput Sporazuma o OIV-u, sklopile države članice, a ne sama Unija.

30 Naime, iz teksta članka 218. stavka 9. UFEU-a proizlazi da se ta odredba odnosi jedino na stajališta koja treba donijeti „u ime Unije“, što bi pretpostavljalo da ona raspolaže, u međunarodnom tijelu o kojem je riječ, pravom zastupanja ili glasovanja.

31 Struktura članka 218. UFEU-a potvrđuje da se njegov stavak 9. primjenjuje jedino u kontekstu sporazuma koje sklapa Unija.

32 Povijest nastanka i funkcija članka 218. stavka 9. UFEU-a potkrepljuju to tumačenje. Ta odredba, koja gotovo doslovno preuzima članak 300. stavak 2. UEZ-a, predviđa poseban postupak koji omogućuje brzu reakciju Unije u slučaju da druge ugovorne stranke povrijede međunarodni sporazum kojega je Unija također stranka.

33 Načelo dodjeljivanja koje uređuje razgraničenje nadležnosti Unije, propisano u članku 5. stavcima 1. i 2. UEU-a, zabranjuje proširivanje postupka predviđenog u članku 218. stavku 9. UFEU-a analogijom na provedbu međunarodnih sporazuma koje sklope države članice.

34 Usto, praksa i pravila na koje se odnose preporuke OIV-a ne ulaze u isključivo područje nadležnosti Unije, nego u područje poljoprivrede, u smislu članka 4. stavka 2. točke (d) UFEU-a, za koje je nadležnost podijeljena između Unije i njezinih država članica.

35 Kao drugo, Savezna Republika Njemačka i države članice kojima je dopuštena intervencija na njezinoj strani ističu da su „akti koji proizvode pravne učinke“ u smislu članka 218. stavka 9. UFEU-a samo međunarodnopravni akti koji obvezuju Uniju. To tumačenje proizlazi iz izričaja upravo te odredbe i potvrđuje ga struktura odredaba među kojima se nalazi taj članak 218. stavak 9. UFEU-a.

36 U ovom slučaju preporuke OIV-a ne ulaze u kategoriju akata iz članka 218. stavka 9. UFEU-a. Naime, s jedne strane, te preporuke nemaju međunarodnopravno obvezujući karakter. S druge strane, upućivanja na preporuke OIV-a, sadržana u članku 120.f točki (a), članku 120.g i članku 158.a stavcima 1. i 2. Uredbe br. 1234/2007 kao i u članku 9. Uredbe br. 606/2009, proizlaze iz jednostranog djelovanja zakonodavca Unije koje nije takvo da tim preporukama daje kvalifikaciju obvezujućeg međunarodnopravnog akta, osobito u odnosu na treće države.

37 Kao treće, Kraljevina Nizozemska ističe da je neprimjenjivost članka 218. stavka 9. UFEU-a u ovom slučaju potvrđena okolnošću da na dan usvajanja pobijane odluke nije bilo posve sigurno o kojim preporukama će se doista glasovati na općoj skupštini OIV-a 22. lipnja 2012.

38 Vijeće, koje podupire Komisija, ističe, kao prvo, da je članak 218. stavak 9. UFEU-a primjenjiv na utvrđivanje stajališta koja u ime Unije treba donijeti u nekoj organizaciji, poput OIV-a, koja je stvorena međunarodnim sporazumom koji su sklopile države članice i koja je pozvana donositi akte koji proizvode pravne učinke, kad područje o kojem je riječ ulazi u nadležnost Unije.

39 Doslovno tumačenje članka 218. stavka 9. UFEU-a dopušta zaključak da je, u nedostatku pojašnjenja o suprotnome, ta odredba primjenjiva i u kontekstu sporazuma kojih Unija nije stranka, ako je riječ o područjima koja ulaze u njezinu nadležnost.

40 Što se tiče konteksta u kojem se nalazi članak 218. stavak 9. UFEU-a, Vijeće smatra da se nikakav zaključak ne može izvesti iz članka 216. UFEU-a i članka 218. stavka 1. UFEU-a jer se te odredbe odnose na Unijino sklapanje međunarodnih sporazuma, dok se članak 218. stavak 9. UFEU-a ne odnosi na postupak pregovaranja i sklapanja tih sporazuma, nego na provedbu sporazuma koji može imati pravne učinke u Uniji.

41 S teleološkog gledišta, članak 218. stavak 9. UFEU-a ima za cilj uspostaviti postupovni okvir koji omogućuje utvrđivanje stajališta Unije u međunarodnim organizacijama, uključujući ono u kontekstu međunarodnih sporazuma kojih ona nije stranka, ako će se akti koje treba donijeti kasnije ugraditi u pravo Unije.

42 Unija ne zadire u nadležnosti država članica kad na međunarodnoj razini izvršava nadležnosti koje su joj dodijeljene na temelju članka 43. UFEU-a u područjima poput enoloških postupaka i metoda analiza proizvoda iz sektora vina.

43 Usto Unija na temelju članka 3. stavka 2. UFEU-a raspolaže isključivom vanjskom nadležnošću u područjima na koja se odnose nacrti preporuka iz Priloga pobijanoj odluci jer oni mogu utjecati na zajednička pravila Unije. Naime, ti nacrti odnose se na enološke postupke i metode analize koji će, u skladu s člankom 120.f točkom (a), člankom 120.g i člankom 158.a stavkom 2. Uredbe br. 1234/2007 kao i u skladu s Uredbom br. 606/2009, služiti kao temelj pri izradi propisa Unije ili će biti primjenjivi na temelju tih propisa.

44 Kao drugo, Vijeće, koje podupire Komisija, ističe da članak 218. stavak 9. UFEU-a zahtijeva jedino da akti koje je međunarodno tijelo pozvano donijeti imaju učinke u pravnom poretku Unije, a nije potrebno da ti akti proizvode učinke u međunarodnom pravnom poretku.

45 Posljedično, ta odredba obuhvaća situaciju u kojoj međunarodne preporuke, iako nemaju obvezujući karakter, ipak proizvode pravne učinke u Uniji na temelju njezinih prisilnih odredaba.

46 U ovom slučaju preporuke usvojene na općoj skupštini OIV-a o enološkim postupcima i metodama analize imaju pravne učinke u Uniji zbog izbora zakonodavca Unije da ih ugradi u svoje propise.

47 Kao treće, Vijeće smatra da argument Kraljevine Nizozemske iz točke 37. ove presude ne poštuje izričaj i cilj članka 218. stavka 9. UFEU-a.

Ocjena Suda

48 U skladu s člankom 218. stavkom 9. UFEU-a, „Vijeće na prijedlog Komisije […] donosi odluku kojom se […] utvrđuju stajališta koja u ime Unije treba donijeti tijelo osnovano na temelju sporazuma kada je to tijelo pozvano donositi akte koji proizvode pravne učinke, uz iznimku akata kojima se dopunjuje ili mijenja institucionalni okvir sporazuma“.

49 Najprije treba istaknuti, s jedne strane, da ta odredba upućuje na tijelo osnovano na temelju „sporazuma“, a ne precizira da Unija treba biti stranka takvog sporazuma. Također, upućivanje u toj odredbi na stajališta koja „u ime Unije“ treba donijeti ne pretpostavlja da bi Unija trebala biti stranka sporazuma kojim je osnovano međunarodno tijelo o kojem je riječ.

50 Iz toga proizlazi da tekst članka 218. stavka 9. UFEU-a nije prepreka tome da Unija donese odluku kojom se utvrđuje stajalište koje u njezino ime treba donijeti tijelo osnovano na temelju međunarodnog sporazuma kojeg ona nije stranka.

51 S druge strane, treba napomenuti da se ovaj predmet odnosi na područje zajedničke poljoprivredne politike i, točnije, na zajedničku organizaciju tržišta vinom, područje koje u velikoj mjeri uređuje zakonodavac Unije na temelju svoje nadležnosti utvrđene u članku 43. UFEU-a.

52 Kad je područje o kojem je riječ u nadležnosti Unije poput nadležnosti opisane u prethodnoj točki, nesudjelovanje Unije u međunarodnom sporazumu o kojem je riječ ne sprječava je da provodi tu nadležnost utvrđujući, u okviru svojih institucija, stajalište koje u njezino ime treba donijeti u tijelu osnovanom na temelju tog sporazuma, osobito preko država članica stranaka tog sporazuma koje djeluju solidarno u njezinom interesu (vidjeti presudu Komisija/Grčka, C-45/07, EU:C:2009:81, t. 30. i 31.; vidjeti također u tom smislu mišljenje 2/91, EU:C:1993:106, t. 5).

53 Prethodno navedeno ne dovode u pitanje argumenti Savezne Republike Njemačke kojima se tvrdi, kao prvo, da se odredbe koje prethode članku 218. stavku 9. UFEU-a, a koje se nalaze u Glavi V. Dijela petog UFEU-a, odnose samo na sporazume između Unije i jedne ili više trećih država ili između Unije i međunarodnih organizacija i, kao drugo, da je Unijino donošenje odluke kojom se obustavlja primjena sporazuma, također predviđeno u članku 218. stavku 9. UFEU-a, moguće samo u kontekstu međunarodnog sporazuma koji je sklopila Unija.

54 Naime, u tom smislu treba istaknuti da odredbe iz prethodne točke koje nisu članak 218. stavak 9. UFEU-a imaju za cilj pregovaranje o sporazumima Unije i njihovo sklapanje. Nasuprot tome, članak 218. stavak 9. odnosi se na utvrđivanje stajališta koja u ime Unije treba donijeti tijelo osnovano na temelju sporazuma, a koja se, za razliku od odluke Unije o obustavi primjene sporazuma, mogu donijeti, u slučaju navedenom u točki 52. ove presude, također u kontekstu sporazuma kojeg Unija nije stranka.

55 Posljedično, okolnost da Unija nije stranka Sporazuma o OIV-u ne sprječava je da primijeni članak 218. stavak 9. UFEU-a.

56 Nadalje, potrebno je provjeriti jesu li predmetne preporuke koje treba donijeti OIV „akti koji proizvode pravne učinke“ u smislu te odredbe.

57 U tom smislu, iz uvodnih izjava 5. do 7. pobijane odluke kao i iz njezinog priloga proizlazi da se preporuke OIV-a stavljene na glasovanje na općoj skupštini te organizacije iz te odluke odnose na nove enološke postupke, na metode analize koje omogućuju određivanje sastava proizvoda iz sektora vina ili pak na specifikacije za čistoću i identifikaciju tvari koje se koriste u tim postupcima.

58 Te preporuke stoga ulaze u područja utvrđena u članku 2. stavku 2. točki (b) Sporazuma o OIV-u, što usto ne osporava nijedna stranka u ovom postupku.

59 Međutim, u skladu s člankom 2. stavkom 1. točkama (b) i (c) i stavkom 2. Sporazuma o OIV-u, preporuke koje OIV donese u tim područjima imaju za cilj pridonijeti ostvarenju ciljeva te organizacije koji se sastoje, među ostalim, od pomaganja drugim međunarodnim organizacijama, osobito onima koje se bave normizacijom, kao i od doprinosa međunarodnom usklađivanju postojeće prakse i normi i, prema potrebi, izradi novih međunarodnih normi.

60 Usto treba istaknuti da u skladu s člankom 2. stavkom 2. točkom (b) Sporazuma o OIV-u OIV ima dužnost pratiti provedbu tih preporuka u suradnji sa svojim članicama.

61 Osim toga, u okviru zajedničke organizacije tržišta vina zakonodavac Unije ugrađuje te preporuke u propise donesene u vezi s time. Naime, iz članka 120.g i članka 158.a stavaka 1. i 2. Uredbe br. 1234/2007 kao i iz članka 9. stavka 1. prvog podstavka Uredbe br. 606/2009 proizlazi da se preporuke OIV-a izričito izjednačuju s pravom Unije u pogledu metoda analize koje omogućuju

određivanje sastava proizvoda iz sektora vina, posebnih zahtjeva koji su u skladu s enološkim postupcima primjenjivi na uvoz vina podrijetlom iz trećih zemalja kao i u pogledu specifikacija za čistoću i identifikaciju tvari koje se koriste u takvim postupcima.

62 Što se tiče članka 120.f točke (a) Uredbe br. 1234/2007, propisivanjem da Komisija „polazi“ od preporuka OIV-a u pogledu odobrenja enoloških postupaka on nužno podrazumijeva da se te preporuke moraju uzeti u obzir za potrebe izrade odredaba prava Unije u vezi s time.

63 Iz toga proizlazi da je namjena predmetnih preporuka koje se, kako je to navedeno u točki 57. ove presude, odnose na nove enološke postupke, metode analize koje omogućuju određivanje sastava proizvoda iz sektora vina ili specifikacije za čistoću i identifikaciju tvari koje se koriste u tim postupcima, da presudno utječu na sadržaj propisa koje donese zakonodavac Unije u području zajedničke organizacije tržišta vina.

64 Iz razmatranja u točkama 57. do 63. ove presude proizlazi da te preporuke, osobito zbog svoje ugradnje u pravo Unije na temelju članka 120.f točke (a), članka 120.g i članka 158.a stavaka 1. i 2. Uredbe br. 1234/2007 kao i članka 9. stavka 1. prvog podstavka Uredbe br. 606/2009, u tom području proizvode pravne učinke u smislu članka 218. stavka 9. UFEU-a i da je Unija, iako nije stranka Sporazuma o OIV-u, ovlaštena utvrditi stajalište koje u njezino ime treba donijeti u pogledu tih preporuka, uzimajući u obzir njihov izravan utjecaj na pravnu stečevinu Unije u tom području.

65 Što se tiče argumenta Kraljevine Nizozemske navedenog u točki 37. ove presude, on nije u skladu ni s tekstom ni s ciljem članka 218. stavka 9. UFEU-a, koji ima za cilj omogućiti da se stajalište prethodno utvrđeno u ime Unije iznese u međunarodnom tijelu „pozvanom“ donositi akte koji proizvode pravne učinke, neovisno o tome hoće li akti na koje se odnosi tako utvrđeno stajalište u konačnici doista biti stavljeni na glasovanje u nadležnom tijelu.

66 S obzirom na sva prethodna razmatranja, Vijeće je kao temelj za donošenje pobijane odluke ispravno upotrijebilo članak 218. stavak 9. UFEU-a.

67 Prema tome, jedini tužbeni razlog koji Savezna Republika Njemačka ističe u prilog svojoj tužbi ne može se prihvatiti.

68 Iz toga slijedi da se tužba mora odbiti.

Troškovi

69 Na temelju članka 138. stavka 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da je Vijeće postavilo zahtjev da se Saveznoj Republici Njemačkoj naloži snošenje troškova i da ona nije uspjela u postupku, treba joj naložiti snošenje troškova. U skladu s člankom 140. stavkom 1. Poslovnika, prema kojem države članice i institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove, treba odlučiti da će Češka Republika, Veliko Vojvodstvo Luksemburg, Mađarska, Kraljevina Nizozemska, Republika Austrija, Slovačka Republika, Ujedinjena Kraljevina i Komisija snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenoga, Sud (veliko vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Tužba se odbija.**

2. **Saveznoj Republici Njemačkoj nalaže se snošenje troškova.**

3. **Češka Republika, Veliko Vojvodstvo Luksemburg, Mađarska, Kraljevina Nizozemska, Republika Austrija, Slovačka Republika, Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske i Europska komisija snose vlastite troškove.**

Potpisi